

JUSTICIA SOCIAL

EPOCA IV - NUM. 52
28 de març del 1936

PREU: 20 cènts.

Redacció i Administració:
Primer de Maig, 7
TELÉFON 15486
BARCELONA

Unió Socialista de Catalunya

Partit Socialista únic i Central sindical marxista única a Catalunya són els nostres objectius immediats.

Unitat d'acció i de criteri, en l'aspecte general, amb el partit marxista únic d'Espanya i amb la U. G. T.

Però cadascú a casa seva.

UNITAT POLITICA I SINDICAL A CATALUNYA

Evidentment, el criteri d'unitat que nosaltres sempre hem sustentat va guanyant terreny en el camp de les organitzacions proletàries catalanes. Fenomen que paral·lelament es produeix també a totes les terres d'Espanya.

El nostre punt de vista en referència al camí que considerem més viable per arribar a la unificació política ha estat exposat en aquestes mateixes planes diverses vegades. La necessitat imperiosa de fer de tots plegats una força impel·lidora per arribar a la presa del Poder, mitjançant l'acció continuada de cada dia i de cada hora, és tan òbvia que avui només un irresponsable la pot rebatre.

Ens enganyaríem, però, lamentablement si al costat del partit marxista únic no hi poséssim també la Central sindical socialista única.

I, coneguda la nostra posició partidària de les organitzacions amb estructura autòctona, posició que reconeixen avui com a bona la majoria de col·lectivitats que han de constituir la base de la futura Catalunya proletària organitzada, no hem pas d'amagar les nostres preferències per la U. G. S. O. o la U. G. T. reformada estatutàriament. Millor dit, és indispensable que la Central sindical que ha de venir a completar l'acció unificadora dels treballadors catalans, ha de sorgir, sobretot, de les aludides organitzacions, que en el fons estan d'acord i solament discrepen en la forma.

I acceptat això, nosaltres trobaríem com a bona solució a ço que diem —i potser és l'única d'acord amb la realitat— que es donés, per qui pot fer-ho, llibertat d'acció i de reglamentació a la Central sindical catalana, de la mateixa manera que la tindrà el partit polític, que li permetés desenvolupar-se segons les necessitats que la vida social del nostre país presentés.

Naturalment, en tot el que es referís a l'acció político-social general d'Espanya, l'actitud hauria d'ésser posada al costat i al servei dels interessos de tots els treballadors espanyols.

Trobar el punt exacte en el nexa d'unió de les relacions futures entre la U. G. T. espanyola i la Central d'ací —la U. G. T. amb autonomia absoluta o el que sigui— és el punt delicat i trencadís que fa perillosa una posició si no és profundament premeditada.

Pertoca als dirigents, correspon als homes responsables que van al davant del moviment obrer, trobar la fórmula d'arranjament d'aquesta qüestió tan clara i per altra part tan malparada del sindicalisme marxista sota una sola directriu.

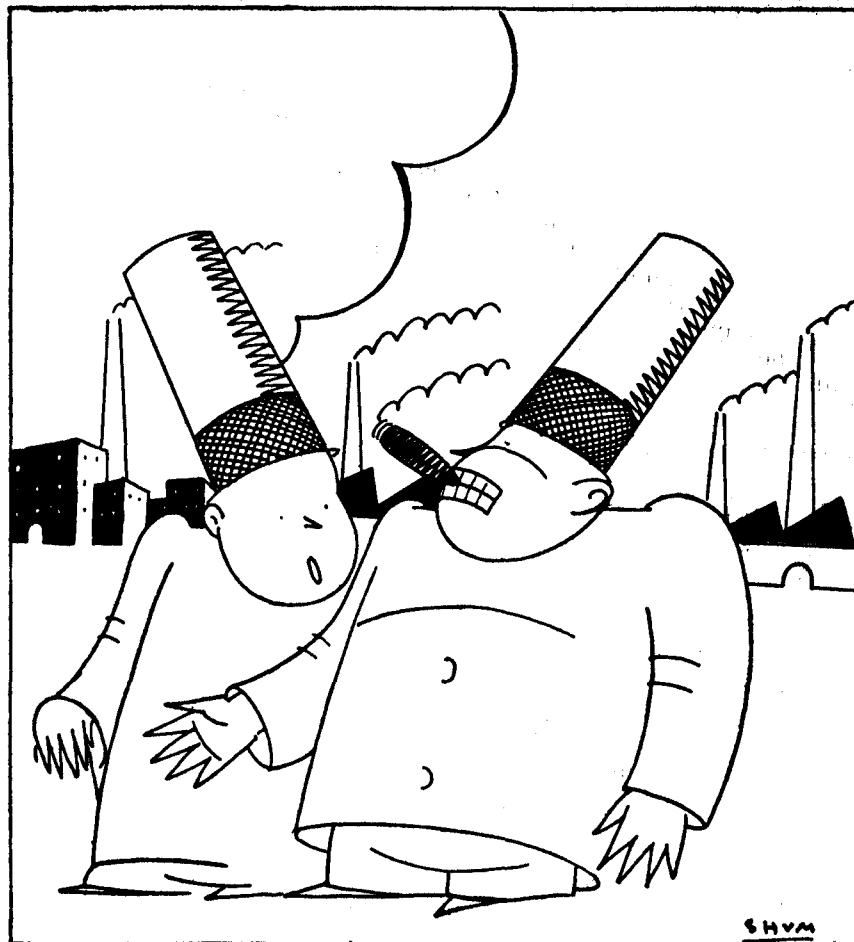
Fóra treballar en va anar solament a la unitat política. Sense la unitat sindical, ens trobaríem igualment dividits. I si anem a la unificació, anem-hi de ple, amb tots els avantatges i amb totes les conseqüències. Si cal sacrificar homes, fem-ho. Si hem de renunciar a quelcom en bé de la col·lectivitat, fem-ho també.

No fem, de cap manera, les coses a mitges.

Partit Socialista únic i Central sindical marxista única a Catalunya són els nostres objectius immediats. La relació amb els nostres germans d'Espanya? Aquesta: Unitat d'acció i de criteri en l'aspecte general amb el partit marxista únic d'Espanya i amb la U. G. T.

Però cadascú a casa seva.

POBRETS AMOS!!

Això és una vergonya! No podem tancar, no podem acomiadar obrers... I encara parlen de llibertat!

Entreviu amb el company Comorera

Pel seu interès reproduïm del diari «La Rambla» l'interviu que el company Vicenç Riera féu al company Comorera dilluns passat:

JOAN COMORERA DIU QUE ELS PARTITS OBRERS, A CATALUNYA I A ESPANYA, HAN DE FUSIONAR-SE I ENTRAR A LA TERCERA INTERNACIONAL

—El Congrés que la Unió Socialista de Catalunya celebrarà els dies 12, 13 i 14 d'abril, tindrà una im-

portància excepcional, perquè pot ésser la base de la unificació dels partits marxistes de Catalunya.

Parla Joan Comorera, amb una veu tota rogallosa.

La conferència de Tortosa, la seva primera oració després dels setze mesos llargs de reclusió, li ha produït un rogallo que l'obliga a parlar en veu baixa.

—En aquest Congrés es discutiran totes aquelles coses que es discuteixen en un Congrés ordinari: infor-

me del Comitè Executiu, informes dels grups parlamentaris, informe del conseller que el partit té al Govern de la Generalitat... Finalment es farà l'elecció del Comitè Executiu, elecció que en aquests moments greus és molt important, perquè porta involucrada la política futura del partit. Des de la meua tornada estic en contacte continu amb tots els organismes de la U. S. C. i amb els companys, i em penso que puc assegurar que el pròxim Congrés es demostrarà la potència del partit i la seva cohesió s'afirmarà.

—En aquest Congrés, ¿no es tractarà de la fusió amb altres partits obrers?

En aquest Congrés, no. El que passarà és que, un cop discutida l'ordre del dia i presos els acords, el Congrés es constituirà en extraordinari per tal de tractar sobre els acords dels dos darrers Consells Centrals referents a la conveniència d'anar a la fusió amb altres partits obrers.

—I ¿què en penseu vós, d'aquesta fusió?

—Jo penso que cal fer-la amb tota l'amplitud possible.

—Creieu que podrà fer-se aviat?

—Crec que per part de la U. S. C. no hi haurà cap inconvenient a què es faci aviat, i crec sincerament que, per part de la majoria dels altres partits, tampoc no n'hi haurà. Primerament farem una fusió que ja està iniciada, i després... ¡ja veurem!

Pregunto a Comorera si creu convenient la fusió amb el Partit Comunista.

Comorera contesta rodonament, sense vacil·lacions, que sí.

—Si les noves orientacions que recentment s'han assenyalat a l'Agrupació Socialista Madrilenya prosperen dins del Partit Socialista Obrer Espanyol, ¿creieu que hi haurà més possibilitats d'arribar a una entesa per a la unió amb aquest partit?

—Naturalment! Si prospera el criteri de l'Agrupació Socialista Madrilenya, que és el criteri lògic que nosaltres hem propugnat sempre, desapareixen gairebé tots els obstacles que poden oposar-se a una fusió de la U. S. C. amb el P. S. O. E. Nosaltres volem (i l'experiència ens

LXV aniversari de la **COMMUNE** de París

La Commune fou essencialment un Govern de la classe obrera, el fruit de la lluita de la classe dels productors contra la classe dels acaparadors, la forma política descoberta, a la fi, sobre la qual hom pot realitzar l'emancipació econòmica del treball. - MARX

VISCA LA "COMMUNE"!

A trenc d'alba del 18 de març, París fou despertat per un tro: Visca la Commune! ¿Què és, doncs, la Commune, aquesta es-fina que importuna així l'esperit burgès?

MARX

La Commune fou un esdeveniment sense precedents a la Història. Fins el 1871 el Poder havia estat a mans dels propietaris, dels capitalistes i de la gent armada. Durant els dies, setanta dos, exactament, que la Commune il·luminà el món, el proletariat de París fou àrbitre absolut dels seus destins. La Commune, per tant, és l'intent primer d'instauració d'un Govern específicament de la classe treballadora. La Revolució russa no ha hagut de fer més, adaptant la cosa al medi rus, que seguir pas a pas els encerts o corregir els desencerts de la Commune per tal d'aguantar l'esforç enorme realitzat pel Govern obrer que avui domina damunt la sisena part de la terra.

Els treballadors i els guàrdies nacionals que aprofitaren la protesta dels ciutadans parisiencs de no voler lliurar els canons construïts per subscripció popular mentre la capital era assetjada pels prussians, donaven una consigna al proletariat internacional que caldrà tenir sempre més en compte cada cop que la classe treballadora senti la consciència i la responsabilitat del seu paper històric. A partir dels primers trets, el caràcter de classe d'aquest moviment precursor fou acte de presència de manera ben delimitada.

El primer decret de la Commune, proclamada avui fa seixanta-cinc anys, després d'haver triomfat la insurrecció armada a París i d'haver celebrat les eleccions convocades pel Comitè Central de la Guàrdia Nacional erigida en Govern, fou el de suprimir l'exèrcit permanent i substituir-lo per les milícies del poble armat.

La Commune fou composta de consellers municipals responsables i revocables a curts intervals.

«Sense l'obstacle de l'exèrcit permanent i de la policia, elements de la força material del vell aparell de govern, la Commune trencà la força espiritual de repressió: el poder de l'Església. Els magistrats havien d'ésser desposcits de llur falsa independència... Com els altres servidors del poble, els magistrats i els jutges havien d'ésser electius,

responsables i revocables.» (Engels.)

El caràcter de classe de la Commune salta a la vista, tant per les seves disposicions primeres com per la composició social dels seus membres gloriosos, dels quals, 27 eren obrers manuals; 13, petits funcionaris i empleats; 4, artesans i petits comerciants; 32, metges, escriptors, artistes; 2, oficials, i 6, de professió desconeguda.

Aquesta anticipació magnífica del cicle de les revolucions proletàries serveix d'antecedent de la dictadura del proletariat, per tal com el moviment insurreccional del 1871 fixà les normes a seguir respecte la burgesia i les seves forces policiaques, malgrat que la Commune mateix caigués en defectes que posteriorment foren la seva ruïna. No hi ha cap poder ni cap classe que es resigni a desaparèixer sense resistència. A París, en

plena plaça Vendôme, el dia 22 de març, el Comitè Central de la Guàrdia Nacional hagué d'aixafar per la força armada, de manera implacable, el cop de mà intentat per una manifestació burgesa que era un perill gravíssim per al moviment iniciat quatre dies abans.

Els *communards* del 71 intuïen els perills i les necessitats de la insurrecció, però tingueren vacil·lacions que solament la projecció d'aquests seixanta-cinc anys escolats permeten que els donem tota la seva exacta valor.

Aquells herois, malgrat la fe que els animava, patiren d'encongiment, mancaren de l'empenta que hauria desbordat les resistències de Versalles, d'aquella empenta de Trotski durant la contrarevolució russa. Si la Commune hagués tingut, per exemple, un Budienni, el moviment comunista no s'hauria limitat

als focus de Lió, Saint Etienne, le Creusot, Marsella, Tolosa, Narbona, Limoges, ni a l'espurnes de Sète, Perpinyà, Grenoble, Bordeus, Perigueux, Cuers, Varilles, Foix. No hauria valgut de res l'ajut que Bismarck prestà al sanguinari Thiers amb el lliurament dels 50.000 presoners de guerra per tal de colaborar a l'esfondrament del Govern proletari que amenaçava, cas de triomfar i expandir-se, l'equilibri capitalista dels Estats que circumdaven la Commune.

L'error, avui ho veiem clar, que la Commune cometé arrenca dels seus començaments. El Comitè Central de la Guàrdia Nacional, elegit per 215 batallons formats exclusivament per treballadors, amb exclusió absoluta dels 55 batallons de formació bonapartista, cometé la impremeditació de lliurar els poders a la Commune de París el 28 de

març, vistos els resultats electorals de la consulta feta dos dies abans.

Tots els encallaments, totes les vacil·lacions, totes les discussions, són filles de les explosions oratòries d'una democràcia exaltada i exacerbada. A les eleccions per a la nova Assemblea popular prengueren part homes de totes les classes socials i malgrat la preponderància dels elements treballadors de la Commune, per la qual cosa el seu caràcter de classe és evident, no ho és prou per salvar els obstacles i els escrúpols que hom posà en joc i d'ací precisament naxeren els entrebanes que la portaren a desaparèixer.

El 1917 rus no ha desapropiat pas aquest alligament de la Commune. Lenin i Trotski oposaren als escrúpols dels comunistes del 71 el cop de força del 18 de gener del 1918. Els soviets d'obrers, pagesos i soldats dissolgueren les Constitucions que no els havien de servir més que per a entrebancar-los i implantaren el comunisme de guerra que els ha salvat de les fúries i de les bandes de Denikin, de Koltxak i de Wrangel.

Amb tot, la Commune és el patrimoni sentimental dels treballadors del món i basteix les primeres pedres de l'edifici teòric del Socialisme. Sense la Commune, al geni de Marx li hauria estat força més difícil de dotar la classe treballadora i el Socialisme internacional de l'instrument de combat que ens ha llegat per a lluitar contra el capitalisme.

Els milers de morts i d'assassinats, més de trenta-cinc mil, que la consciència i la protesta honrada dels homes lliures d'arreu del món han de carregar a l'haver de Thiers i Gallifet, alhora que han fet possibles les explosions del 1905 i el 1917 a Rússia, el 1919 a Baviera i Hongria, el 1934 a Viena i a Astúries, fan possible l'alliberament total de la classe treballadora de tots els països i de tots els continents.

En aquest seixanta-cinquè aniversari de la proclamació de la Commune de París no podem estar-nos de lligar i apellar els sacrificis i la glòria dels germans parisiencs amb els sacrificis i la glòria dels germans immolats a Astúries, precursors segurs de la Revolució proletària espanyola.

La Commune de París ha triomfat a Rússia. La Commune d'Astúries triomfarà a la Península mateix.

AMADEU BERNADÓ

La Commune i la burgesia

per JOSEP MIRET

«Ciutadans:

La nostra «Commune» està constituïda. Els vots del 26 de març sancionen la República victoriosa.

Un poder vilment opressor us tenia agafats pel coll; calia, en legítima defensa, rebutjar un Govern que volia honorar-vos imposant-vos un Rei. En aquests moments els criminals els quals no heu volgut perseguir abusen de la vostra magnanimitat per organitzar, a les portes de la ciutat, un focus de conspiració monàrquica, invoquen la guerra civil, posen en joc totes les corrupcions, accepten totes les complicitats i fins s'han atrevit a postular l'ajut de l'estranger.

Apellem per aquestes execrables maniobres al judici de França i del món.

Ciutadans: acabeu de donar-nos institucions que desafien totes les temptatives.

Sou senyors dels vostres destins. Forta amb el vostre ajut, la representació que acabeu de donar-nos va a reparar els estralls ocasionats pel poder caigut.

La indústria compromesa, el treball suspès, les transaccions comercials paralitzades, van a rebre un vigorós impuls.

Avui mateix tindreu l'esperada decisió sobre els lloguers; demà les referents als venciments.

Tots els serveis públics se-

ran restablerts i simplificats.

La Guàrdia Nacional, en el successiu l'única força armada de la població, serà organitzada immediatament.

Aquests seran els nostres primers actes.

Els elegits del poble no demanen altra cosa, per tal d'assegurar el triomf de la República, sinó que els sostinguin la confiança dels ciutadans.»

Aquesta és la declaració primera formulada per la «Commune» de París.

D'acord amb aquesta declaració, el primer decret de la «Commune» fou l'abolició de l'exèrcit i la seva substitució pel poble armat.

Un altre decret important fou la supressió dels emoluments especials, en concepte de despeses de representació, dels funcionaris públics i la retribució de tots els càrrecs públics, prenent com a base els jornals obrers.

La policia, que fins aleshores era un element al servei del Govern, fou posada a les ordres de la «Commune» i fou posada en situació d'ésser revocada en qualsevol moment.

Aquests tres decrets són suficients per a posar de relleu el caràcter eminentment revolucionari de la «Commune».

Posar la policia al servei del proletariat, acabar amb els escandalosos abusos comesos per l'alta burocràcia en tots els temps i tots els països i armar el poble com a autèntic

exèrcit de la nació, són tres disposicions que revelen una entranya profundament popular i revolucionària.

Però la «Commune» patí un greu error.

Si bé féu saltar a miques tota la màquina estatal, militar i burocràtica, no féu res per a destruir el poder de la burgesia.

Mentre París bullia d'animació i la «Marsellesa» i el «Cant de Partida» omplien de brogits l'espai, la burgesia reunia les seves forces disperses i traslladava el seu quarter general a Versalles. Tots aquells que gaudien de privilegis, tots aquells que tenien interessos a defensar, coincidien en la suprema aspiració de derrotar la revolució en marxa, i mentre la «Commune» es lliurava de ple a la labor creadora, descarregada de temences, a uns quilòmetres de París s'organitzaven conciliàbuls, es despatxaven emissaris als monarques dels països veïns i amb el poder intacte de la burgesia, s'organitzava meticulosament i apressada, l'exèrcit que el 21 de maig i a les sis del matí es llançava a l'assalt de París.

Era necessari anihilar Versalles per a assegurar l'existència de la «Commune». Calia prendre la iniciativa de l'atac i no restar indefensos davant l'organització de la resistència de les classes oligar-

(Passa a la pàg. 3)

Imp. Miret. — Guifré, 12. — Barcelona